

Evangelium minden nap

2011. december 30. – Péntek, A Szent Család: Jézus, Mária és József

Amikor Mózes törvénye szerint elteltek Mária tisztulásának napjai, szülei felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, amint az Úr törvénye előírja: „Minden elsőszülött fiú az Úr szent tulajdona.” Ekkor kellett Máriának, ugyancsak az Úr törvénye szerint, „egy pár gerlét vagy két galambfiókát” tisztulási áldozatul bemutatnia.

És íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű férfiú, egy igaz és istenfélő ember, aki Izrael vigaszára várt, és a Szentlélek lakott benne. A Szentlélek kinyilatkoztatta neki, hogy nem lát halált addig, amíg meg nem látja az Úr Fölkentjét. A Lélek arra indította, hogy menjen a templomba, amikor a gyermek Jézust odavitték szülei, hogy a törvény előírásai szerint cselekedjenek vele. Simeon a karjára vette őt, és így magasztalta Istent: „Most már elbocsáthatod szolgádat, Uram, szavaid szerint békességben, mert szemeim meglátták szabadításodat, melyet minden nemzet számára készítettél, hogy világosság legyen: kinyilatkoztatás a pogányoknak, és dicsőség népednek, Izraelnek.”

Jézus atyja és anyja ámulva hallgatták mindazt, amit Simeon mondott. Simeon pedig megáldotta őket, és így szólt Máriához, Jézus anyjához: „Lám, e Gyermekek által sokan elbuknak és sokan feltámadnak Izraelben! Az ellentmondás jele lesz ő – még a te lelkedet is tör járja át –, hogy napfényre kerüljenek sok szívnek titkos gondolatai!”

Ott volt Anna prófétanő is, Fánuel leánya Áser törzséből. Idős volt már, napjai előrehaladtak. Leánykora után hét évig élt férjével, majd özvegyen érte meg a nyolcvannegyedik évét. Nem hagyta el a templomot soha, böjtölve és imádkozva szolgálta Istent éjjel és nappal. Abban az órában is odament, dicsőítette Istent, és beszélt a gyerekekről mindazoknak, akik Jeruzsálem megváltására vártak. Miután az Úr törvénye szerint elvégeztek mindent, visszatértek városukba, a galileai Názáretbe. A gyermek pedig növekedett és erősödött; eltelt bölcsességgel, és Isten kedvét lelte benne.

Lk 2,22-40

Elmélkedés:

Legyetek szentek!

Középkorú édesanya hosszas panaszkodását hallgattam végig türelmesen a közelmúltban a tizenéves gyerekek küzdelmes neveléséről és a nagyszülőkkel való kapcsolat nehézségeiről, amelyhez még az édesapa hosszas távollétei is hozzájöttek. Idillikusnak egyáltalán nem volt nevezhető az a családi légkör, amit felvázolt. Sok mindenért hibáztatta az önmagukat már felnőttek képzelő középiskolás gyermekeit, akik a lázadás és engedetlenség példaképei lehetnének véleménye szerint. Megértettem panaszkodását és igazat adtam neki. Aztán elmondta még, hogy a férje is sok probléma forrása, mert a munkájára hivatkozva keveset van együtt a családdal és a gyereknevelésben nem áll mindenben mellette. Ebben is igazat adtam neki. Aztán a nagyszülők hibáit is elsorolta, s nekem nem volt okom rá, hogy kételkedjem szavainak igazságában. De őszintének tűnő helyzetelemzése ezzel sajnos véget ért. Elégedetlenség azért maradt bennem, mert ugyanezt a történetet már hallottam az egyik gyerek részéről is, aki szintén a család többi tagjait hibáztatta a sokasodó problémákért, és a nagymama is előadta már a saját verzióját. Egyébként nekik is igazat adtam. Szóval, a gond ott volt, hogy mindegyikük a többieket hibáztatta a családi kapcsolatok megromlásáért, de sem az anyuka, sem a gyerekek, sem a nagyszülők nem gondoltak arra, hogy ők maguk is felelősek a kialakult helyzetért, ők maguk is hibásak, s ebből kifolyólag nekik is van tennivalójuk a helyzet javítása érdekében.

Szinte minden családban vannak gondok. Egyes családok a karácsonyi ünnepre ugyan félreteszik nézeteltéréseiket, mintegy puszkaporos hordón ülve fogyasztják el az ünnepi vacsorát szentestén, aztán karácsony másnapján, amikor sem iskolába nem kell mennie a gyerekeknek, sem a szülőknek nem kell munkába indulniuk, s emiatt össze vannak zárva egy házba, felrobban a hordó és véget ér a látszat békesség. Mások pedig talán még az ünnep miatt

sem türtőztetik magukat, és kihasználják az alkalmat, hogy a szeretet ünnepén kíméletlenül szemére vessék családtagjaiknak, hogy nem kapnak tőlük elegendő szeretetet. Mindannyian egyetérthetünk abban, hogy ha mindenki csak a másikban keresi a hibát és találja meg a gondok forrását, akkor abból nem lesz kibékülés. Javaslom, hogy a napi lelkiismeretvizsgálatban különösen is szerepeljen az a szempont, hogy miként viselkedtünk családtagjainkkal szemben!

Idén, a Család évében különösen is imáinkba foglaltuk azokat a fiatalokat, akik házasságra készülnek. Itt sem mondható rózsásnak a helyzet. Egy jegyespár például a következőképpen jelentette be házassági szándékát: „Úgy gondoljuk, hogy megpróbálunk együtt élni, és ha sikerül, akkor együtt maradunk.” Dicsértem jószándékukat, de azért igyekeztem értésükre adni, hogy a házasság nem próbálkozás, kísérlet vagy szerencsejáték, ami vagy sikerül vagy nem, hanem teljesen és visszavonhatatlanul kell egymásnak adni magukat, mert csak ez nevezhető szeretetnek. Ha kikapuként meghagyják a válás lehetőségét, akkor ez annak a jele, hogy valójában nem akarják önmagukat teljesen és visszavonhatatlanul elkötelezni egymás mellett.

A Szent Család mai ünnepén befejezésként még egy dolgot szeretnék a házasságra készülők és a házastársak figyelmébe ajánlani, mégpedig a hűséget. Maradjanak hűségesek a kezdeti szerelemhez! Legyenek hűségesek egymás iránt! Legyenek hűségesek a szeretethez! És legyenek hűségesek Istenhez, minden szeretet forrásához!

© Horváth István Sándor

Imádság:

Urunk, Istenünk! Te azt akartad, hogy a férfi és a nő teljesen és visszavonhatatlanul adja át önmagát a másiknak szeretetben és fogadja el a másikat szeretetben. Segítsd a házastársakat a helyes élet szabályainak elsajátításában és gyakorlásában, hogy hűségben keressék és szolgálják egymás javát! Érezzék minden nap, hogy te vagy életük középpontja és szeretetük forrása! Segítsd a családokat és a családtagokat, hogy szentté legyenek!